

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. apríla 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenej **J. T.**, pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 7. decembra 2007, sp. zn. 6 Tos 62/07, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 Tr. por. per analogiam dovolanie obvinenej **J. T.** **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Na Okresnom súde v Trenčíne sa vedie trestné konanie proti obvinenej **J. T.** pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. októbra 2007 obvinená **J. T.** vzniesla námietku zaujatosti voči samosudcovi, ktorý rozhoduje v predmetnej trestnej veci. Odôvodnila ju v podstate tým, že samosudca odmietol preveriť skutočnosti uvádzané svedkami JUDr. L. a Ing. L., ako aj ďalších svedkov.

Samosudca Okresného súdu Trenčín uznesením zo dňa 10. októbra 2007, sp. zn. BN 1 T 93/2001 podľa § 31 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 rozhodol, že nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci. Toto rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že obvinená má v priebehu hlavného pojednávania možnosť vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, ako aj k protokolácii textu zápisnice. Pokiaľ samosudca nepripustil otázky obvinenej, tak len z dôvodu, že tieto nesúviseli s prejednávanou vecou. Námietku zaujatosti

preto nepovažoval za dôvodnú, pretože neboli zistené a preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že samosudca má pomer k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa týka.

Na základe sťažnosti obvinenej proti vyššie citovanému uzneseniu okresného súdu, rozhodoval vo veci Krajský súd v Trenčíne, ktorý uznesením zo dňa 7. decembra 2007, sp. zn. 6 Tos 62/07, podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, sťažnosť obvinenej ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd taktiež dospel k záveru, že samosudca, ktorý v predmetnej veci rozhoduje nemá žiadny osobný vzťah k prejednávanej veci, ani k osobe obvinenej, jej obhajcovi alebo poškodeným, prípadne k inému orgánu činnému v tomto trestnom konaní. Pokiaľ samosudca zamietol návrh obvinenej na vykonanie niektorých dôkazov, tak táto samotná skutočnosť nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania. Preto napadnuté uzneseniu samosudcu považoval za vecne správne a sťažnosti obvinenej nevyhoveli.

Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podala dňa 18. februára 2008 obvinená J. T. prostredníctvom obhajcu dovolanie, v ktorom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky toto uznesenie zrušil a v konečnom dôsledku aby bol samosudca JUDr. M. F. vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci.

V písomnom vyhotovení dovolania nie je uvedený žiadny konkrétny dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 Tr. por., i keď takáto povinnosť výslovne vyplýva z obsahu znenia § 374 ods. 2 Tr. por. Podané dovolanie obvinená odôvodnila v podstate len konštatovaním, že postupom samosudcu na hlavnom pojednávaní, vzhľadom na jeho spôsob výsluchu svedkov a protokolácie ich výpovedí, nebolo umožnené základné právo obhajoby položiť otázky týkajúce sa nepravdivosti svedeckých výpovedí poškodených. Ak súd bráni v právach obvinenej na vykonanie dôkazov tendenčne programuje vyhodnotenie ostatných dôkazov, ktorých pravdivosť a objektívnosť sa vyvracia práve výsluchmi svedkov obhajoby, tak takýto postup sudcu je evidentným porušením povinnosti konajúceho sudcu. Obvinená vyslovila v odôvodnení dovolania tiež názor, že nie je predpoklad, že samosudca JUDr. M. F. je schopný vykonať dokazovanie v predmetnej veci zákonným spôsobom. Preto

navrhla, aby postup samosudcu v predmetnej veci na hlavnom pojednávaní bol dôsledne preskúmaný a prehodnotený a aby bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej veci, pretože nedodržaním zákonného a správneho postupu sudcu pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní boli porušené jej práva na spravodlivý proces. Z uvedeného dôvodu navrhla podrobne preskúmať aj správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia Krajského súdu v Trenčíne vo veci vylúčenia sudcu JUDr. M. F. a v konečnom dôsledku rozhodnúť o jeho vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie je prípustné, či bolo podané oprávnenou osobou, a či má všetky obsahové a formálne náležitosti a v konečnom dôsledku dospel k záveru, že v danom prípade je dovolaním napadané rozhodnutie, proti ktorému v zmysle platnej právnej praxe dovolanie nie je prípustné.

Trestný poriadok síce nevymedzuje pojem vec právoplatne skončená, ale z výkladu jeho ustanovení § 368 až 392 (o dovolaní), je logické prijať záver, že uvedený pojem napĺňajú len rozhodnutia týkajúce sa merita veci, teda rozhodnutia, ktorým sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. Odporovalo by logickým zámerom Trestného poriadku, ak by mimo riadnym opravným prostriedkom – dovolaním, bolo prípustné napadnúť aj iné rozhodnutia prvej, či druhej inštancie nie vo veci samej, teda tie, ktorými bolo rozhodnuté len o parciálnych otázkach. Takými sú s pohľadu celého trestného stíhania rozhodnutia upravujúce procesný postup, pribratie do konania, uloženie pokuty a mnohé ďalšie. Medzi tieto rozhodnutia treba zaradiť nepochybne aj rozhodnutia o návrhu na vylúčenie sudcu z dôvodov vznesených námietok zaujatosti.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Tdo 5/2006 zo dňa 14. júna 2006, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2007 pod č. 19, rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, treba podľa § 368 ods. 1 Tr. por. o prípustnosti dovolanie treba rozumieť právoplatné rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorými je:

1/ rozsudok alebo trestný rozkaz, ktorými bol obvinený uznaný za vinného a bol mu uložený trest, resp. ochranné opatrenie alebo bolo upustené od potrestania,

- 2/ rozsudok, ktorým bol obvinený oslobodený spod obžaloby,
- 3/ uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- 4/ uznesenie o postúpení veci inému orgánu,
- 5/ uznesenie o uložení ochranného opatrenia,
- 6/ uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
- 7/ uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,
- 8/ rozsudok o schválení dohody o vine a treste v rozsahu uvedenom v § 334 ods. 4 Tr. por.,
- 9/ rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok proti rozsudku alebo uzneseniu uvedenému pod bodmi 1/ - 7/.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej rozhodovanej veci dovolanie obvinenej J. T. nebolo podané vo veci, v ktorej môže procesná strana tento mimoriadny opravný prostriedok podať, pretože v zmysle platnej právnej praxe proti rozhodnutiu o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcu (prípadne orgánu činného v trestnom konaní) z vykonávania úkonov trestného konania, dovolanie nie je prípustné.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné dovolanie obvinenej podľa § 382 Tr. por. per analogiam odmietnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. apríla 2008

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: